

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/720/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612216034
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6612216034.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, spol. s r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu zo dňa 20. 08. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Lučenec číslo konania 13C/114/2012-44 zo dňa 04. 07. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie majetkovej škody vo výške 16 422,82 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 3 284,57 eur zamietol v celom rozsahu. Žalobca sa domáhal voči žalovanej nároku na náhradu majetkovej škody spôsobenej nesprávnym, respektíve nezákonným úradným postupom súdu v konkrétnych exekučných konaniach a primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že uznesením č. k. 13C 114/2012 - 25 zo dňa 21. 05. 2013 spojil na spoločné konanie a rozhodnutie konania vedené pod spisovými značkami 13C 114/2012, 13C 116/2012, 13C 118/2012, 13C 123/2012, 13C 125/2012, 13C 131/2012, 13C 134/2012, 13C 136/2012, 13C 137/2012 a 13C 148/2012 s tým, že konania ďalej budú vedené pod spisovou značkou 13C 114/2012. Keďže súd spojil na spoločné konania veci vedené pod uvedenými spisovými značkami sčítal jednotlivé čiastkové predmety konania. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s pripojenými exekučnými spismi skutkovo a právne súvisiacimi s uplatneným nárokom žalobcu v spojených konaniach a to konkrétne s exekučnými spismi Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10Er 130/2011, 17Er 1196/2010, 21Er 251/2011, 6Er 1148/2010, 8Er 233/2011, 8Er 203/2011, 8Er 204/2011, 17Er 1145/2010 a 17Er 48/2011. V odôvodnení rozsudku potom súd 1. stupňa konštatoval, že z obsahu jednotlivých, v odôvodnení rozsudku presne špecifikovaných exekučných konaní vyplýva, že žiadosti o udelenie poverenia pre súdneho exekútora boli doručené Okresnému súdu Lučenec po dátume 01. 06. 2010 a teda vo vzťahu k exekučnému titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, zákonná pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia, respektíve zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia (vyplývajúca z ustanovenia § 44 ods. 1 a 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení účinnom od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010), neplatila. Tvrdenie žalobcu, že súdom bolo rozhodnuté o žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia po zákonnej lehote 15 dní od doručenia predmetnej žiadosti je síce pravdivé, avšak vzhľadom na skutočnosť, že predmetná zákonná lehota vo vzťahu k predloženým exekučným titulom neplatila, jej nedodržanie nie je možné hodnotiť

ako porušenie zákona. Súd konštatoval, že o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia bolo rozhodnuté v jednotlivých exekučných veciach v časovo primeranom úseku tým spôsobom, že návrh súdneho exekútora bol zamietnutý. Rozhodnutia o zamietnutí návrhu o udelenie poverenia sa stali právoplatnými, nakoľko oprávnený v exekučných konaniach možnosť opravného prostriedku proti uzneseniu exekučného súdu nevyužil. Súd preto v odôvodnení rozsudku konštatoval, že v danom prípade nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu uvedené v ustanovení § 9 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, preto podaná žaloba žalobcu je v plnom rozsahu nedôvodná. Súd 1. stupňa v odôvodnení rozsudku však nad rámec tohto konštatovania uviedol aj ďalšie dôvody, pre ktoré je uplatnená žaloba žalobcu voči žalovanej nedôvodná. Súd uviedol, že aj v prípade, ak by nebolo rozhodnuté o žiadosti súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote za predpokladu, že by to bolo vyslovene upravené v Exekučnom poriadku, mal by za to, že ani v tomto prípade by žaloba žalobcu dôvodná nebola. Súd zdôraznil, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, pretože táto právomoc prináleží iba predsedovi súdu alebo Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo sa ani v jednom prípade nestalo. Okrem toho súd v odôvodnení rozsudku uviedol, s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Okrem toho súd uviedol, že žalobca súčasne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Súd potom v odôvodnení rozsudku zhrnul, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona číslo 514/2003 Z. z. súd po zohľadnení osoby poškodeného a na základe vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu, vzhľadom na minimálnu závažnosť prípadnej ujmy a následkov, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nakoľko zo strany žalovaného bola vznesená aj námietka premlčania s poukazom na ustanovenie § 19 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z. z., súd sa taktiež zaoberal touto námietkou premlčania a uviedol, že žalovaný vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu pätnásťdňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23. 04. 2009, teda 3 roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a z toho dôvodu právo žalobcu premlčané nie je. Súd má na základe uvedených skutočností za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a teda neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z., potom súd žalobu ako právne neopodstatnenú v celom rozsahu zamietol. Následne súd rozhodol o trovách konania a vyslovil, že s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 a ustanovenie § 151 ods. 1, 2 O. s. p. žalovanému náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko žalovaný bol v konaní úspešný, avšak trovy konania si v lehote do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia nevyčísľil a zo spisu mu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia žiadne trovy konania nevyplývali.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., nakoľko sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Podotkol tiež, že okolnosť, že krajský súd nevhľadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno zákonného sudcu považovať za nestranného. V ďalšom texte odvolania žalobca poukázal na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov a taktiež na konkrétne judikáty Ústavného súdu Slovenskej republiky, podporujúce jeho námietku o nedostatku nestrannosti zákonného sudcu. Žalobca v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu

ďalej uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Uviedol, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Keďže žalobca, ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho konania bola podľa argumentov žalobcu porušená vo viacerých smeroch. Žalobca v odvolaní taktiež uvádza, že pokiaľ sa žalovaný nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. V ďalších dôvodoch odvolania sa žalobca zameriava na argumentáciu ohľadom existencie majetkovej škody a uviedol, že majetková škoda mu vznikla v súvislosti s udržiavaním a správou informačného systému a z titulu konkretizovaných výdavkov. Rozhodnutie súdu v tejto časti považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Zotrváva na svojom stanovisku, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo ku škode, za ktorú dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlá v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a žalobcu nepoučil podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlási rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu 1. stupňa žalobca označil za vnútorne rozporné, pretože napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil aj svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaného odvolania a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, pričom vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumentácie obsiahnutej v odôvodnení rozsudku nepovažuje za potrebné nad rámec dôvodov vyslovených prvostupňovým súdom uviesť žiadne ďalšie argumenty.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku s preskúmaním právneho základu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu, preto dôvody obsiahnuté v odvolaní žalobcu namietajúce vnútornú rozpornosť a nedostatočnosť zdôvodnenia úvah súdu obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, nie sú opodstatené. Odvolací súd, vychádzajúc z konkrétnych dôvodov odvolania žalobcu, navyše konštatuje, že predmetné odvolanie zjavne nereaguje výlučne len na konkrétny rozsudok, voči ktorému smeruje, nakoľko odvolateľ v odvolaní konštatuje viaceré úvahy súdu, ktoré v konkrétnom odôvodnení napadnutého rozsudku v danej veci vôbec obsiahnuté nie sú. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 až 4 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného k 27. 09. 2012 a neosvedčil právny základ a dôvodnosť uplatneného nároku a to tak ohľadom nároku na náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy.

Rovnako nezodpovedajú obsahu spisu a konkrétnym procesným situáciám v danej veci ani argumenty obsiahnuté v odvolaní, spochybňujúce procesný postup súdu, v dôsledku ktorého malo byť údajne žalobcovi odňaté právo konať pred súdom. Žalobca v odvolaní tvrdí, že napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd v rozpore so zákonom konal podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti žalobcu. Súd podľa tvrdenia žalobcu ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd nariadil termín pojednávania na deň 04. 07. 2013 o 08.15 hod., pričom predvolanie naň bolo riadne doručené obom účastníkmi konania (právny zástupca žalobcu predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 24. 06. 2013). Svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním datovaným a súdu aj faxom doručeným dňa 03. 07. 2013 iba žalovaný, pričom nežiadal odročiť pojednávanie z dôvodu svojej neprítomnosti. Tvrdenie žalobcu, že požiadal súd o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov a ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní tak nezodpovedá skutočnosti. V obsahu zápisnice je zachytené, že žalobca napriek tomu, že mal upovedomenie o pojednávaní riadne a včas vykázané, svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a súd vyhlásil uznesenie, že bude pojednávať v neprítomnosti žalobcu a žalovaného. Boli splnené všetky zákonné predpoklady pre postup súdu v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p. Rovnako je nedôvodný argument, že súd nepoučil účastníkov v zmysle ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. pred tým, ako vo veci meritórne rozhodol. Poučenie súdu podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. bolo obsiahnuté v predvolaní na pojednávanie, čo súd konštatoval a zápisnične zaznamenal aj na pojednávaní konanom dňa 04. 07. 2013 pred tým, ako vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené. Argumenty žalobcu v odvolaní, že nesprávnym postupom súdu došlo „k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom“ sú tak vzhľadom na nečinnosť žalobcu po tom, čo bol riadne a včas predvolaný na pojednávanie, neopodstatnené. Rovnako nezodpovedá obsahu spisu argument žalobcu, že súd mal vyvodit' adekvátne procesné následky zo skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., a preto mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. Tento argument žalobcu je zmaťochý, nakoľko po tom, čo súd doručil žalovanej návrh spolu s prílohami, žalovaná zaslala súdu rozsiahle procesné stanovisko k žalobe a k uplatnenému nároku (č. l. 27-37 spisu). Rovnako sú už v danom štádiu konania neopodstatnené úvahy žalobcu o nedostatku nestrannosti a nezaujatosti zákonného sudcu, a to s poukazom na právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43NcC/264/2012-9 zo dňa 10. 10. 2012, ktorého obsah je žalobca povinný rešpektovať.

Odvolací súd potom na základe uvedeného, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a s poukazom na dôvody a právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu rozsudok podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p. a žalovanej, ako v odvolacom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov druhostupňového konania nepriznal, nakoľko táto účastníčka si trovy odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 O. s. p. nevyčíslila ani ich nežiadala priznať a odvolací súd tak má za to, že si trovy odvolacieho konania neuplatňuje.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.